

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Velemanem ve věci žalobce [REDACTED] J. [REDACTED] V [REDACTED], [REDACTED], narozeného dne [REDACTED], advokáta v [REDACTED] [REDACTED] proti žalované České republice – Ministerstvu spravedlnosti ČR, se sídlem v Praze 2, Vyšehradské 16, na straně žalované za vedlejšího účastenství České advokátní komory, zastoupené JUDr. Janem Sykou, advokátem v Praze 1, Školské 12, o zaplacení 304 312,- Kč s příslušenstvím, t a k t o :

- I Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 60 920 Kč spolu se zákonnými ročními úroky z prodlení z této částky ve výši 7,75 % za dobu od 23. 12. 2011 do zaplacení do patnácti dnů od právní moci rozsudku.
- II Žaloba se v části požadující zaplacení částky 243 392 Kč spolu s úroky z prodlení z této částky a spolu s úroky z prodlení z částky 60 920 Kč za dobu od 21. 12. 2011 do 22. 12. 2011 zamítá.
- III Žádný z účastníků ani vedlejší účastnice nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se v řízení domáhal proti žalované náhrady škody ve výši 10 920 Kč a náhrady nemajetkové újmy ve výši 61 608 Kč odpovídající nepřiměřené délce kárného řízení, jakož i nemajetkové újmy ve výši 293 392 Kč za nezákonné kárné řízení vedené vedlejší účastnicí pod sp. zn. [REDAKCE] v němž byl zproštěn kárné žaloby.

Žalovaná ke své obraně uvedla, že žalobce u ní uplatnil dne 22. 6. 2011 nárok na poskytnutí odškodnění ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., ale necítí se být pasivně legitimována v tomto sporu, když na činnost vedlejší účastnice dopadá působnost žalované jen podle ustanovení § 50 – 52c zákona o advokacii, pod což nespádají žalobcem vznesené nároky projednávané v tomto řízení. Jelikož je žalobce sám advokátem, nejsou náklady na zastoupení jiným advokátem účelně vynaloženými náklady na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí. Pokud jde o samotnou nemajetkovou újmu za nezákonné kárné řízení, které je řízením neveřejným, podrobnosti o něm se nemohly dostat do povědomí veřejnosti.

Z vlastní vůle do řízení vstoupila vedlejší účastnice, která na podporu žalované uvedla, že podání kárné žaloby není rozhodnutím, jehož nezákonnost by mohla být důvodem pro náhradu škody dle zákona č. 82/1998 Sb., stejně tak nelze podání kárné žaloby a její projednávání kárným senátem v advokátním kárném řízení považovat za nesprávný úřední postup ve smyslu zákona, a to ani v případě, kdy toto kárné řízení skončilo pravomocným zprošťujícím rozhodnutím. V průběhu kárného řízení nedošlo ani k nedůvodným průtahům. Jednání bylo opakovaně odročováno z důvodu na straně žalobce, respektive jeho zástupkyně. Nebylo tak ani porušeno právo žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě.

V rozsudku ze dne 28. 6. 2013, č.j. 22C 15/2012-143 soud dovedl odpovědnost žalované za škodu a nemajetkovou újmu a žalobě částečně vyhověl. Tento rozsudek byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2013, č.j. 35Co 447/2013-188 v rozsahu částky 61 608 Kč týkající se zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou žalobci nepřiměřenou délkou kárného řízení potvrzen (vyhovující v části 40000 Kč a v zamítavé části 21 608 Kč). V části týkající se skutečné škody 10 920 Kč a v části nemajetkové újmy odvíjející se od nezákonného kárného řízení v částce 293 392 Kč rozsudek nalézacího soudu zrušil se závazným právním názorem, aby se soud v dalším řízení zaměřil na vznik škody a dále zjišťoval okolnosti, za kterých k nemajetkové újmě došlo.

Při zjišťování skutkového stavu ohledně průběhu předmětného kárného řízení vycházel soud z nesporných tvrzení účastníků o tom, že žalobci bylo dne 21. 12. 2007 doručeno oznámení předsedy kontrolní rady České advokátní komory JUDr. Jana Mikše coby kárného žalobce o tom, že podal na žalobce kárnou žalobu. Kárné řízení skončilo dne 28. 5. 2011, kdy nabylo právní moci kárné rozhodnutí ze dne 19. 11. 2010, kterým byl žalobce v plném rozsahu zproštěn kárné žaloby. Ústní jednání nařízené ve věci na den 26. 5. 2008 bylo z důvodu žádosti žalobcovy obhájkyne ze dne 5. 5. 2008 z důvodu kolize s jiným již dříve nařízeným soudním jednáním při poradě kárného senátu dne 26. 5. 2008 odročeno. Ústní jednání nařízené ve věci na den 11. 11. 2008 bylo z důvodu žádosti žalobcovy obhájkyne ze dne 20. 10. 2008, z důvodu doložené kolize s jiným jednáním odročeno. Ústní jednání nařízené na den 20. 1. 2009 bylo bez udání důvodu vyzooměním kárné komise ČAK ze dne 14. 1. 2009 odročeno na den 10. 3. 2009. Ústní jednání nařízené

na den 10. 3. 2009 bylo bez udání důvodu vyrozuměním kárné komise ČAK ze dne 11. 2. 2009 odročeno na den 19. 3. 2009. Ústní jednání nařízené na den 19. 3. 2009 bylo z důvodu žádosti žalobcovy obhájkyne ze dne 18. 2. 2009 z důvodu kolize s jiným již dříve nařízeným soudním jednáním vyrozuměním kárné komise ČAK ze dne 25. 2. 2009 odročeno na den 6. 4. 2009. Ústní jednání nařízené na den 6. 4. 2009 bylo z důvodu žalobcovy žádosti z důvodu pracovní neschopnosti žalobce v důsledku úrazu a následné poúrazové rehabilitace vyrozuměním kárné komise České advokátní komory ze dne 29. 4. 2009 odročeno na den 8. 6. 2009. Ústní jednání nařízené na den 8. 6. 2009 bylo z důvodu žalobcovy žádosti z důvodu trvající pracovní neschopnosti žalobce pro poúrazové komplikace a probíhající rehabilitace vyrozuměním kárné komise ČAK ze dne 13. 5. 2009 zrušeno. Vyrozuměním kárné komise ČAK ze dne 11. 5. 2010 bylo ústní jednání nařízeno na den 7. 6. 2010, které bylo z důvodu žalobcovy žádosti doložené pracovní neschopností z důvodu [REDAKCE] následkem úrazu v roce 2009 odročeno a další ústní jednání bylo vyrozuměním kárné komise ČAK ze dne 19. 10. 2010 nařízeno na den 19. 11. 2010. Na ústním jednání kárné komise ČAK konaném v nepřítomnosti žalobce dne 19. 11. 2010 provedl kárný senát všechny listinné důkazy a poté rozhodl o tom, že žalobce se zprošťuje kárné žaloby v plném rozsahu. Kárná komise ČAK vyrozuměla dne 2. 5. 2011 žalobce po zprošťujícím rozhodnutí vydaném při ústním jednání konaném dne 19. 11. 2010. Žalobce se vzdal dne 3. 5. 2011 práva na odvolání a vyrozumění na ČAK ze dne 14. 6. 2011 byl žalobci zasláno zprošťující kárné rozhodnutí s vyznačenou doložkou nabytí právní moci dne 28. 5. 2011.

Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen „zákon“), stát odpovídá za podmíněk zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmíněk zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 citovaného ustanovení se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Podle § 8 odst. 1 zákona nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle § 8 odst. 3 zákona nejde-li o případy zvláštního zřetele hodné, lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím přiznat pouze tehdy, pokud poškozený využil v zákonem stanovených lhůtách všech procesních prostředků, které zákon poškozenému k ochraně jeho práva poskytuje.

Podle ust. § 31 odst. 1, odst. 3 zákona, náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí a náklady zastoupení zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování, přičemž výše této odměny se určuje podle ustanovení vyhlášky č. 177/1996 Sb.

Dle doktríny i konstantní judikatury je nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsouzením, specifickým případem nároku na náhradu škody nezákonným rozhodnutím. Rozhodnutí o zproštění obžaloby je přitom rozhodnutím, které (byť nikoliv výslovně) „ruší“ účinky zahájeného trestního stíhání, činí rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno, ve smyslu zákona „nezákonným“ a zakládá proto dle soudu nárok na náhradu škody (odškodnění nemajetkové újmy) v právním režimu zákona. Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si obvinění zavinil sám a ten, kdo byl obžaloby zproštěn nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost nebo že trestný čin byl amnestován. Se sdělením obvinění žalobci je proto třeba s ohledem na způsob skončení trestního stíhání žalobce nakládat v režimu zákona jako s nezákonným rozhodnutím. Jak bylo výše uvedeno, soud nahlíží analogicky s trestním řízením i na kárné řízení, pokud vedlo ke stejnému výsledku, tedy ke zproštění obžaloby.

Žalobní požadavek na zaplacení nákladů obhajoby je důvodný. Žalovaný nárok se opírá o citované ustanovení § 8 a § 31 zákona a žalobcem byl správně uplatněn ve výši 1000 Kč za jeden úkon právní služby dle § 10 odst. 1 ve spojení s § 7 advokátního tarifu, neboť toto ustanovení se nejvíce blíží charakteru kárného řízení. V žalobcově případě se jedná o celkem 7 úkonů právní služby, z nichž o uskutečnění čtyř není pochyb na základě samotného kárného spisu (příprava a převzetí obhajoby, trojí vyjádření ke kárné žalobě). O provedení zbývajících třech úkonů nebylo mezi účastníky sporu. Jak vyplývá z prohlášení Mgr. Radky Šimkové ze dne 14. 1. 2013, o jehož pravdivosti soud nemá důvodu pochybovat, v rámci kárného řízení vedeného kárným orgánem České advokátní komory pod sp. zn. [REDAKCE] provedla a poskytla mimo jiné 7 úkonů právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu, a to převzetí a příprava obhajoby na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb ze dne 7. 1. 2008, třikrát písemné podání kárnému orgánu týkající se věci samé, třikrát další porada s kárně obviněným přesahující jednu hodinu. Z faktury uvedené jako příloha žalobce č. 21 vyplývá, že bylo účtováno Mgr. Radkou Šimkovou, advokátkou, celkem 201 110 Kč, a jedná se o právní služby v ceně 169.000,- Kč, 19 % DPH je 32.110,- Kč, celkem včetně DPH 201.110,- Kč, způsob platby-běžný účet. Z kopie potvrzení o provedení transakce - duplikát nadepsaný mBank, má soud zjištěno, že odesílatelem platby ve výši 201.110,- Kč je J. V. [REDAKCE], příjemcem je Mgr. Radka Šimková, advokát, AK Břehová 208/8, Praha 1, a touto platbou byly hrazeny právní služby dle faktury č. [REDAKCE].

Z provedených důkazů má soud prokázáno, že obhájkyň žalobce mu mj. vyúčtovala za provedení sedmi úkonů právní služby v rámci jeho obhajoby v kárném řízení částku v celkové výši 201 110 Kč a žalobce tuto částku zaplatil. U žalobce tudíž došlo ke zmenšení majetku v příčinné souvislosti s poskytnutím právní služby jeho advokátkou. K obraně žalované dlužno podotknout, že soud nesdílí její přesvědčení o neúčelnosti vynaložených nákladů na obhajobu, když advokát je osobou práva znalou a může se obhajovat v kárném řízení sám. K podobnému závěru lze jen stěží dojít ústavně konformním způsobem (srov. čl. 96 odst. 1 Ústavy a čl. 37 odst. 2, 3 a čl. 40 odst. 3 Listiny, § 33 odst. 4 zák. č. 85/1996 Sb.), když účelnost takto vynaložených nákladů nelze odvíjet pouze od schopnosti se hájit sám, ale od možnosti hájit se prostřednictvím nezainteresované osoby, která díky nadhledu může účel obhajoby splnit efektivněji. Pokud jde o nárok na náhradu škody spočívající v účelně vynaložených nákladech na obhajobu, soud uzavírá, že žalobci škoda v žalované výši vznikla a stalo se tak v příčinné souvislosti s vynaložením nákladů za účelem zrušení nezákonného rozhodnutí. Co se týče žalobní obrany spočívající v tom, že vyúčtovaná a zaplacená částka za obhajobu neobsahuje částku

10 920 Kč, která je uplatňována v tomto řízení, pak dle soudu je taková argumentace zcela lichá, neboť obhájkyně žalobce neměla žádnou povinnost vyúčtovat svému klientovi částku rovnající se mimosmluvní odměně, kterou je dle zákona možno nahradit (srov. ust. § 31 odst. 3 zákona). Skutečnost, že žalobce se svou obhájkyní dohodl na smluvní odměně a tato odměna je vyšší než odměna mimosmluvní, nemá žádný vliv na splnění podmínek odpovědnosti státu za škodu dle cit. ust. § 31 zákona, neb ke škodě došlo v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím. To se týká i žalovanou namítané skutečnosti, že bylo placeno dříve, než byly úkony provedeny.

Předmětem řízení dále zůstal nárok žalobce na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou samotným kárným řízením, tedy nezákonným rozhodnutím.

Nejvyšší soud ve své judikatuře (kupř. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011) dovedil, že kritéria, která pravidelně mohou indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy, jsou v případech zahájení trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem následující:

1) Povaha trestní věci – pod tímto kritériem se má na mysli závažnost trestného činu kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá, to souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu a případného společenského odsouzení, jež se zrcadlí v charakteru veřejného zájmu chráněného trestními předpisy v konkrétním případě, tedy v těch veřejných hodnotách, které jsou chráněny konkrétní skutkovou podstatou obsaženou ve zvláštní části trestního zákoníku).

2) Délka trestního řízení. Toto kritérium zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedenému trestnímu řízení trval.

3) Následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Toto kritérium umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání v osobnostní sféře poškozené osoby, jež mohou být umocněny či zmírněny v důsledku objektivních skutečností daného případu a formulovaných pod body 1/ a 2/. Vedle toho je třeba podle § 31a odst. 2 zákona při stanovení formy a výše zadostiučinění přihlídnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva na místě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat. Bude-li zjištěno, že se poškozený dopustil jednání, pro které byl následně trestně stíhán, nepovede to sice k závěru o tom, že si trestní stíhání zavinil, a tím pádem k absenci odpovědnosti státu za poškozenému trestním stíháním vzniklou újmu, ale půjde o důležitou okolnost pro stanovení formy a případně výše odškodnění.

V souzené věci nahlíží soud, jak bylo v předchozím rozsudku uvedeno, na kárné řízení vedené ČAK jako na trestní řízení sui generis a na kárný senát (kárnou komisí ČAK) ve smyslu ust. § 33 odst. 1 a § 47 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb. jako na „soud“ ve smyslu citovaného čl. 6 EÚLP, kterým se dle judikatury ESLP nemusí nutně rozumět jurisdikční orgán klasického typu, integrovaný do struktury obecných soudů (srov. rozsudek ve věci Campbell z roku 1984, A-80).

Zjištěný skutkový stav soud právně posoudil tak, že v daném případě je dán odpovědnostní titul dle ustanovení § 5 písm. a) zákona, tedy nezákonné rozhodnutí, jímž je dle konstantní judikatury v případě zproštění obžaloby usnesení o zahájení trestního stíhání (kárného řízení *per analogiam*).

Pokud jde o zásah do osobnostní sféry žalobce způsobený samotným kárným řízením, pak se nalézací soud dle ustanovení § 31a odst. 1 zákona zabýval vznikem nemajetkové újmy a otázkou formy a výše zadostiučinění v případě, že nemajetková újma žalobci vznikla. Co se týče samotné existence nemajetkové újmy, vyšel soud z předpokladu vyjádřeného Ústavním soudem v nálezu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08, že již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění liché, což je posléze pravomocně ztvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován nestal, případně nebyl trestným činem. Uvedený výrazný zásah do soukromého a osobního života jednotlivce způsobený samotným trestním stíháním presumuje dle soudu vznik nemajetkové újmy. Jak bylo výše a v předchozím rozsudku nalézacího soudu ze dne 28. 6. 2013 vícekrát uvedeno, podobnost kárného řízení s řízením trestním je zjevná, a proto je třeba kritéria judikovaná pro trestní řízení obdobně vztáhnout i na řízení kárné. Soud se proto zabýval hodnocením výše uvedených zákonných kritérií pro stanovení formy a výše zadostiučinění v konkrétním případě. Ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu (kupř. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011) zabýval se soud povahou kárného řízení, délkou, následky způsobenými kárným řízením v osobnostní sféře poškozené osoby a při stanovení formy a výše zadostiučinění přihlédl k okolnostem, za nichž nemajetkové újmě došlo.

Co se týče povahy kárného řízení, byl žalobce kárně obviněn celkem ze dvou skutků, kárným žalobcem hodnocených jako porušení ust. § 16 odst. 1, 2, § 17 zákona o advokacii ve spojení s Pravidly profesionální etiky, za které kárně obviněnému hrozilo kterékoli z kárných opatření stanovených v § 32 odst. 3 zákona o advokacii, jimiž jsou: a) napomenutí, b) veřejné napomenutí, c) pokuta až do výše stonásobku minimální měsíční mzdy stanovené zvláštním právním předpisem, d) dočasný zákaz výkonu advokacie uložený na dobu od šesti měsíců do tří let, e) vyškrtnutí ze seznamu advokátů. Právní kvalifikace skutků zůstala po celou dobu kárného řízení nezměněna. Vzhledem k šíři kárného obvinění jakož i k výši maximální sankce, která žalobci hrozila, je třeba uzavřít, že žalobce musel s probíhajícím kárným řízením vnímat intenzitu zásahu do své osobnostní sféry vyšší měrou.

Délku kárného řízení soud jako kritérium pro stanovení zadostiučinění za nezákonné rozhodnutí nebral, neboť z téhož důvodu byl žalobce již pravomocně odškodněn částkou 40 000 Kč (viz citované rozhodnutí 30Cdo 2813/2011).

Jako následky způsobené kárným řízením v osobnostní sféře poškozené osoby shledává soud na základě provedení dokazování především ztíženou možnost žalobce plánovat do budoucna své podnikání v advokacii, stejně jako dlouhodobý stav nejistoty ohledně výsledku kárného řízení. Jiné následky v řízení zjištěny nebyly. Žalobce svá tvrzení o zásahu kárného řízení do jeho osobnostní sféry prokazoval zejména výsledkem svého otce, který však poskytl soudu informace pouze obecného charakteru a toto svědectví, byť od osoby blízké, nebylo s to blíže určit intenzitu zásahu do žalobcova života. Svědek měl informace pouze zprostředkované od žalobce, nechápal obsah kárného obvinění, časově nedokázal období kárného stíhání zařadit.

Odvolací soud ve shora citovaném rozsudku ze dne 3. 12. 2013 závázal soud I. stupně, aby se podrobněji zabýval žalobcem tvrzenými okolnostmi, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Žalobce především namítal, že ještě před podáním kárné žaloby poskytl Komoře obsáhlé vyjádření ke kárné stížnosti spolu s řadou listinných důkazů, které kárné obvinění vyvracely, a pokud přesto byla nakonec kárná žaloba podána, stalo se tak zjevně bezdůvodně, resp. s cílem žalobce úmyslně poškodit.

Z předmětného kárného spisu soud zjistil, že tento spis obsahuje v plastovém obale označeném č. 1. 12 svazek listin nadepsaných Přílohy stěžovatele a v záhlaví je uvedeno Stížnostní spis č. [REDAKCE]. Spis dále obsahuje na č. 1. 14 výzvu ze dne 14. 9. 2007 [REDAKCE] J [REDAKCE] V [REDAKCE] k vyjádření k jednotlivým bodům stížnosti, která je zasílána ve fotokopii. Na č.l. 16 a následujících kárného spisu se nachází vyjádření [REDAKCE] J [REDAKCE] V [REDAKCE], [REDAKCE] z 8. 10. 2007 ke stížnosti [REDAKCE] K [REDAKCE] F [REDAKCE] ze dne 28. 8. 2007 na postup při poskytování právních služeb. V tomto svém podání zároveň k prokázání svých tvrzení označuje řadu listinných důkazů, které se však ve spise nenacházejí.

Na č. 1. 38 kárného spisu a následujících se nachází kárná žaloba podle razítka ČAK doručená kárné komisi 14. 12. 2007. V žádosti o prodloužení lhůty pro vyjádření ke kárné žalobě žalobce uvedl, že uvedenou kárnou žalobu a vyrozumění ze 17. 2. 2007 obdržel dne 21. 12. 2007. Konstatuje, že do kárné žaloby je prakticky beze změny převzat obsah podnětu advokáta [REDAKCE] F [REDAKCE] včetně skutečností, které již rozporoval ve svém vyjádření a které jsou v rozporu i s jeho předloženými listinnými důkazy. Je vyzván k vyjádření ke kárné žalobě ve lhůtě 10 dnů, uvedená lhůta mu tedy končí 31. 12., ovšem ve výčtu listinných důkazů navržených kárným žalobcem k provedení postrádá listinné důkazy, které předložil jako přílohu svého vyjádření ke stížnosti ze dne 8. 10. 2007, které mělo celkem 17 stran s tím, že ve výčtu je uvedeno toliko podané vyjádření ke stížnosti ze dne 8. 10. 2007, č. 1. 16-32. Vychází tedy z toho, že listinné důkazy jím předložené v rámci vyjádření ke stížnosti ze dne 8. 10. 2007 k provedení důkazu kárným žalobcem navrženy nejsou, tyto pak nezjišťuje ani z ostatních listin obsažených ve výčtu listin navržených kárným žalobcem k provedení důkazu, ačkoli tyto navazují chronologickou číselnou řadou na č. 1. 1-37, kterým je poslední listina označena jako výpis z matriky ze dne 12. 12. 2007. Dle záznamu na č. 1. 43 kárného spisu se dne 7. 1. 2008 dostavil žalobce k prostudování kárného spisu.

Z kárného spisu na čísle listu 51 soud zjistil, že se jedná o podání učiněné zástupkyní žalobce, je označeno razítkem České advokátní komory 7. 2. 2008 a je zde uvedeno, že obsahuje přílohu 45 krát, toto podání obsahuje 29 stran textu a dále přílohy, podle seznamu příloh očíslované 1 – 45. Číslem 51 je označena titulní stránka podání ze 7. 2. 2008, zbytek tohoto podání až do jeho strany 29 číslován ve spise není, stejně tak nejsou číslovány přílohy, které začínají seznamem příloh 1 – 45 a jedná se o přílohy počínaje plnou mocí udělené Mgr. Radce Šimkové a poslední přílohou je příloha 45 předávací protokol z 2. 8. 2007. Tyto přílohy jsou obsaženy v kárném spise, za nimi pak spis pokračuje číslováním číslem listu 52.

Z č.l. 101 kárného spisu vyplývá, že se jedná o podání doručené České advokátní komoře 12. 1. 2009, které je opatřeno razítkem České advokátní komory s tímto datem bez dalšího textu a za tímto podáním jsou připojeny nečíslované přílohy, označené velkými písmeny abecedy. U č.l. 101 je číslována nejenom titulní strana tohoto podání, ale je

číslováno celé podání z 9. 1. 2009 až do čísla listu 108 a následují přílohy označené A – H a číslování spisu pak pokračuje číslem listu 109.

Z emailové korespondence mezi žalobcem a V. K. vyplývá, že spis v této části je číslován dvěma různými řadami čísel, a to modrými a červenými, přičemž není zřejmé, proč tomu tak je. Na čísle listu 70 (červené číslování) se jedná o žádost o zařazení listinných důkazů - příloh číslo 1 až číslo 45 k vyjádření ze 7. 2. 2008. Ze spisu dále soud zjistil, že po této listině, která je opatřena razítkem České advokátní komory s datem 2. 5. 2008, následuje na čísle listu 57 (modře, číslování červené pak je 71) záznam z 5. 5. 2008, podepsaný V. K. a K. D. a JUDr. Janem Sykou, o tom, jak probíhalo nahlížení do spisu dne 28. 4. 2008.

Má-li soud na základě provedených důkazů odpovědět na otázku, zda kárná žaloba byla proti žalobci podána zjevně bezdůvodně s cílem jej poškodit, pak je nucen konstatovat, že takto kategorický závěr učinit nelze. Přesto soud zjistil několik nestandardních postupů zvláště během zahájení kárného řízení, které takový dojem mohly oprávněně u žalobce vzbuzovat, a které také soud hodnotí jako okolnosti provázející kárné řízení, které nutně musely u žalobce prohloubit a zintenzívnit nemajetkovou újmu vzniklou v souvislosti se samotným kárným řízením. K tomuto závěru vedou soud následující zjištění:

I. Kárný spis není veden jednotnou logickou číselnou řadou. Číslování listů bylo v průběhu času změněno tak, že číslování červené obsahuje cca o 14 čísel více, než číslování modré, přičemž důvod této změny lze vysvětlit pouze pozdější snahou zažurnalizovat do spisu další listiny.

II. Podání v kárném spise nejsou označována tak, aby z nich bylo seznatelné, jakým způsobem byla doručena, v jakém počtu vyhotovení a s jakými přílohami (resp. počtem příloh). Tato skutečnost vyplývá ze srovnání kárné stížnosti (fakticky obsahující přílohy) a vyjádření ke kárné stížnosti (fakticky neobsahující přílohy), přičemž ani u jednoho z těchto podání není uvedeno, že byly doručeny s přílohami či bez nich, a podání na č. l. 51, kde je uvedeno, že přílohy jsou obsaženy (a fakticky jsou přítomny), jakož i podání na č.l. 101 spisu, kde sice přílohy fakticky jsou, ale opět není označeno, že s nimi bylo doručeno.

III. Vedení kárného spisu je nejednotné a navozuje dojem pozdějších účelových změn. K tomuto závěru vede soud zjištění významných nesrovnalostí v číslování spisu. Jak vyplývá z č.l. 12 spisu, v jednom plastovém obale jsou obsaženy nečíslované přílohy kárného stěžovatele. Č.l. 51 je titulním listem podání žalobce, které sice obsahuje 29 stran, ale samo číslováno není, další strany spisu pokračují číslem 52. Ačkoliv za tímto podáním je fyzicky přítomna řada listinných příloh, číslování spisu se to nijak nedotýká. Oproti tomu č.l. 101 spisu je titulním listem podání, které však dále číslováno je, přičemž přílohy k tomuto podání jsou označeny písmeny abecedy.

Za shora popsané situace nelze vyloučit, že podání žalobce ze dne 8. 10. 2007 (č.l. 16 kárného spisu) obsahovalo přílohy, které jsou v tomto podání žalobcem označeny, a které jsou navrhovány k prokázání jeho obrany ke kárné stížnosti. Jelikož žalobce na tyto přílohy následně znovu poukazoval (žádost o prodloužení lhůty k vyjádření ke kárné stížnosti) a poté, co při nahlížení do spisu zjistil, že ve spise obsaženy nejsou, je do spisu obratem založil, lze dokonce uzavřít, že předmětné přílohy stížnostnímu oddělení spolu s vyjádřením ke kárné stížnosti žalobce zaslal. Uvedený závěr podporuje i argument žalobce, podle něhož by logickým důsledkem absence příloh měla být výzva kárného

žalobce k předložení chybějících listin, má-li na jejich základě odpovědně posoudit, zda kárnou žalobu podá či nikoli.

Přestože soud v odškodňovacím řízení není oprávněn posuzovat, zda kárný žalobce měl obsah té které listiny hodnotit nějakým konkrétním způsobem a z něj vyvodit závěr o důvodnosti či nedůvodnosti kárné stížnosti (není žádným revizním orgánem), nelze v této souvislosti nezmínit, že z kárné žaloby není zjistitelné, jaké porušení povinností advokáta je kárně obviněnému kladeno za vinu, když současně kárný žalobce poukazuje na uzavření dohod o smluvní odměně a toto dokládá příslušnými listinami.

Pokud se k těmto zjištěním připojí skutečnost, že kárný stěžovatel argumentoval v civilních řízeních, kde zastupoval bývalé žalobcovy klienty ve sporu se žalobcem, právě úmyslem iniciovat kárné řízení proti němu, a toto řízení následně bylo zahájeno za okolností shora popsanych, pak v celku tato situace budí poněkud tristní dojem.

Jakkoli v řízení nebylo žalobcem prokázáno, že by žalobce ještě před podáním kárné stížnosti čelil výhrůzkám ze strany dr. F. [REDAKCE] nepřiliš přesvědčivé zahájení kárného řízení a nestandardní vedení kárného spisu odůvodňuje obavy žalobce z férovosti vedení procesu a z výsledku kárného řízení a tuto okolnost soud hodnotí jako důvod pro zvýšení částky finančního zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným kárným řízením.

Jako významnou okolnost hodnotí soud tu skutečnost, že byt' byl kárně obviněný žalobce zproštěn kárné obžaloby dle § 23 písm. c) vyhlášky č. 244/1996 Sb. advokátního kárného řádu (skutek není kárným proviněním), z odůvodnění kárného rozhodnutí plyne, že v řízení bylo prokázáno, že mezi kárně obviněným a klientem došlo k dohodě o všech skutcích specifikovaných v kárné žalobě. Je proto třeba na skutky označené v kárné žalobě nahlížet nikoli tak, že je žalobce „spáchal“, resp. se jich „dopustil“, kterýmžto výrazům je imanentní znak protiprávnosti, ale jako na skutky, které jsou ve skutečnosti právními jednáními a z pohledu formy a výše zadostiučinění je nutné tuto okolnost hodnotit shodně, jakoby ke skutku vůbec nedošlo.

Co se týče argumentace žalované a vedlejší účastnice, že žalobce jako advokát by měl mít vyšší práh snášenlivosti ve vztahu k eventuálním kárným řízením, kde se hodnotí kárná provinění spáchaná při výkonu činnosti advokáta, pak soud tento názor nesdílí. Podle stejné logiky by každé nedůvodné trestní stíhání za domnělý trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem povolání (za který hrozí trest zákazu činnosti jako v tomto případě) vylučovalo, nebo alespoň zmenšovalo nemajetkovou újmu vzniklou v souvislosti s takovým trestním stíháním (vždyť každý, kdo vykonává nějaké povolání, musí očekávat, že může být dříve či později za tento výkon trestně stíhán!), ke kterémužto závěru nevidí soud žádný rozumný důvod.

Ze shora popsanych důvodů shledal soud zásah do osobnostní sféry žalobce v důsledku nezákonného kárného řízení jako vyšší, s tím, že jedinou v úvahu připadající formou zadostiučinění je satisfakce finanční.

Při úvahách o výši zadostiučinění v penězích za uvedenou nemajetkovou újmu hodnotil soud již výše popsaná kritéria charakteru kárného řízení včetně hrozby kárného opatření, které bylo pro žalobce v sázce, následků v osobnostní sféře žalobce a okolností, za nichž k nemajetkové újmě došlo a má za to, že přiměřeným zadostiučiněním je finanční částka v rozsahu desetitisíců korun. S ohledem na vyšší zásah do nemajetkové sféry žalobce pokud jde o charakter kárného řízení a okolností, za kterých k nemajetkové újmě

došlo, jako odpovídající satisfakci v daném případě s přihlédnutím ke shora uvedeným kritériím nalezl částku 50.000,- Kč.

Z těchto důvodů musel ve zbytku žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Ohledně příslušenství rozhodl soud dle ust. § 517 odst. 2 o. z. a dle § 15 odst. 2 zákona, a přiznal je v zákonné výši, přičemž do prodlení se žalovaná mohla dostat teprve uplynutím zákonné šestiměsíční lhůty pro mimosoudní projednání nároku.

O nákladech řízení mezi účastníky a vedlejší účastníci bylo rozhodnuto dle ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř. dle úspěchu ve věci s tím, že žalobce byl co do základu nároku zcela úspěšný a výše plnění závisela na úvaze soudu, avšak žalobci žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í: Odvolání proti tomuto rozsudku lze podat k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2 do patnácti dnů od jeho doručení.

V Praze dne 23. května 2014

JUDr. Petr Veleman, v.r.
soudce

Za správnost vyhotovení:
Zbahnová
v. z. Holková